

Některé aspekty úpravy styku předběžným opatřením soudu (2.)

JUDr. Pavel Kotrady

V pokračování z Práva a rodiny č. 2/2023 se na úvod zaměříme na obsah skutkových tvrzení. Zajímavým z hlediska načasování návrhu na vydání předběžného opatření o styku, a také z hlediska obsahu návrhu ve vztahu k uvádění v něm okolností dosahujících intenzity implikující naléhavost změny poměrů, je usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. III. ÚS 2015/19. Ústavní soud v něm uvádí, že stěžovatel svůj návrh na nařízení předběžného opatření koncipoval co do petitu v podstatě jako návrh na rozhodnutí ve věci samé. Jak přitom konstatovaly obecné soudy v napadených usneseních, rozhodnutím o předběžném opatření nelze prejudikovat rozhodnutí ve věci samé, nelze je mít za návrh, jímž by se stěžovatel domáhal urgentního opatření pro řešení konkrétní nastalé situace.

Stav, který může nastat v budoucnu, o letních prázdninách, přitom nepředstavuje začátkem května naléhavost, která by vedla soud k vydání předběžného opatření pro období července až srpna. Pokud by stěžovatel nebyl schopen domluvit se s matkou nezletilých, mohl se aktuálně v období letních prázdnin či bezprostředně před termínem, v němž by plánoval strávit čas s nezletilými, obrátit na soud s návrhem na vydání předběžného opatření s uvedením konkrétního termínu styku a způsobem (místem) realizace takového styku, a soud by zvážil opodstatněnost takového návrhu a musel by o něm bezodkladně rozhodnout. V takovém případě, ať by rozhodl jakkoli, by již soud nemohl zamítnout návrh stěžovatele pouze s odkazem na dosavadní úpravu péče a styku, jak to učinil obecný soud ve stěžovatelem poukazované věci sp. zn. I. ÚS 618/05. V ní Ústavní soud uzavřel, že **návrh požadující úpravu styku s nezletilým dítětem dalším předběžným opatřením pro období letních prázdnin za situace, kdy nebylo možné očekávat v dohledné době dohodu rodičů, ani rozhodnutí ve věci samé, nemůže být odmítnut pouze odkazem na dříve vydané předběžné opatření.** Navrhovatel se obrátil na soud dne 21. 6. 2005, doložil, že matka se dohodě o prázdninovém styku vyhýbá, a navrhl, aby byla matka povinna předat nezletilého do jeho péče v konkrétně vymezených obdobích.

Nevím, zda je obecně natolik významné pro odmítnutí návrhu na vydání předběžného opatření, je-li návrh na zatímní úpravu styku o letních prázdninách podán v květnu namísto června (viz usnesení týkající se návrhu podaného v červnu: „v takovém případě, ať by rozhodl jakkoli, by již soud nemohl zamítnout návrh stěžovatele pouze s odkazem na dosavadní úpravu péče a styku“). Domnívám se, že je mnohem důležitější posoudit komplexně celou věc a nepřečeňovat, byť obecně, časové hledisko. Mnohdy je pro rodiče, kteří se nacházejí v silnějším rodičovském konfliktu, více než vhodné jasně stanovit (být) zatímní rámec, který je pro oba závazný, než nechat dále působit „silnější právo“ aktuálně fakticky pečujícího rodiče. Ostatně do jisté míry se k této otázce vztahuje i poslední náleží Ústavního soudu ve věci střídavé péče ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. I. ÚS 3065/21, v němž se uvádí, že rovněž fakticky má střídavá péče své přednosti, i při stanoveném nestejném rozsahu péče **zajišťuje rovnocenné postavení obou rodičů, ve kterém se žádný z nich nemůže opírat o větší „oprávnění“ na dítě a tento argument využívat při sporech s druhým**

JUDr. Pavel Kotrady, předseda Okresního soudu ve Vsetíně

rodičem. Výmluvným příkladem ponechání „ringu volného“ budiž mně známý (nikoliv můj) případ z loňského roku. Rodiče se rozešli v prosinci 2020 tak, že se matka od otce s dítětem odstěhovala do jiného města ke svému novému příteli. Otec v únoru 2021 požádal o zatímní úpravu styku, přičemž se souhlasem OSPOD mu ji okresní soud upravil každý druhý týden od čtvrtka do neděle, neboť podle soudu byl kontakt otce s dítětem do té doby minimální. Spor mezi rodiči byl v podstatě o páteční dopoledne, kdy matka trvala na docházce dítěte do školky, zatímco otec uváděl, že jednou za 14 dnů to není nutné. Odvolací soud v březnu 2021 k odvolání matky změnil rozhodnutí okresního soudu tak, že se zatímní styk neupravuje. Odůvodnil to tím, že matka otci dítě každý druhý víkend ke styku předává a jen ze skutečnosti, že rodiče mají rozdílné názory k rozsahu styku, nelze dovozovat nezbytnost předběžné úpravy. Následně rodiče podali další návrhy na předběžná opatření.

V usnesení z června 2021 pak odvolací soud rozhodl, že se matce ukládá zatímně předat dítě do péče otce každý druhý víkend od pátku odpoledne do neděle večera. Uzavřel, že pokud naposledy rozhodoval, vycházel ze situace, kdy se otec domáhal styku krátce po ukončení soužití s matkou, přičemž matka deklarovala, že je připravena mu dítě ke styku pravidelně předávat. Od té doby se ale dle něj vztahy mezi rodiči vyvíjely negativně a jejich vzájemná averze byla intenzivnější. Neschopnost dohody sváděli jeden na druhého. Dítě otce zná a má ho rádo a je nutné zabezpečit jejich kontakt do doby, než bude rozhodnuto ve věci samé.

Mám za to, že odůvodnění odvolacího soudu je značně nepřesvědčivé. Pokud v březnu 2021 uvádí, že z rozdílných názorů k rozsahu styku nelze dovozovat nezbytnost předběžné úpravy, pak nevím, z čeho jiného by nezbytnost měla být dovozována. Prostor do června 2021, kdy odvolací soud rozhodl, že je nutné zatímně styk upravit, byl rodiči „využit“ k eskalaci konfliktu. Kdyby k úpravě došlo již v lednu 2021, neměli by rodiče důvod se o zatímní styk přít. Eskalace konfliktu v této otázce tak jde na vrub odvolacího soudu. Cožpak v lednu neplatilo, že dítě otce zná a má ho rádo? A neplatilo snad, že rodiče nebyli zcela na zatímní úpravě styku dohodnuti? Argument odvolacího soudu, že se otec domáhal styku krátce po ukončení soužití s matkou, přičemž matka deklarovala, že je připravena mu dítě ke styku pravidelně předávat, přitom nemohl obstát. Není přece podstatné, jak dlouho po ukončení soužití rodičů byl návrh na zatímní úpravu styku podán, ale jak se rodiče staví k otázce zatímní úpravy styku. A stejně tak deklarace matky o umožňování styku dítěte s otcem, pokud se rodiče nejsou schopni na styku zcela shodnout, není s to zvrátit nutnost zatímní úpravy poměrů. Rozhodnutí odvolacího soudu z března 2021 bohužel zjevně utvrdilo matku v tom, že ona jedná správně a mělo za následek prohloubení sporu, a to nejen ohledně zatímní úpravy styku mezi dítětem a otcem.

V usnesení sp. zn. III. ÚS 2015/19 nám Ústavní soud také podává jakýsi návod, **co by mělo (či spíše nemělo) být v návrhu uvedeno**, aby mohl být soudem akceptován. Uvádí, že se ztotožňuje s obecnými soudy v tom, že stěžovatel v návrhu na vydání předběžného opatření dostatečným způsobem netvrdil aktuální naléhavost potřeby změny zatímní úpravy poměrů či potřeby úpravy nové pro dobu letních prázdnin, nýbrž že tento je ve své podstatě traktátem hovořícím obecně a obšírně o nesprávné aplikační praxi obecných soudů nerespektující práva dítěte na péči obou rodičů, včetně citace odborných článků a judikatury Ústavního soudu. Konkrétní okolnosti předmětné situace jsou zmíněny jen okrajově (svévolné zrušení družiny, odhlášení nezletilého z angličtiny, přihlášení nezletilého na nový kroužek, vyvolávání konfliktů matkou). Přitom právě konkrétní okolnosti,

avšak dosahující intenzity implikující naléhavost změny poměrů, mohou vést soud k nařízení předběžného opatření.

Prejudikování rozhodnutí ve věci samé

V případě předběžných opatření se velmi často uvádí, že jimi nelze rozhodnout tak, jako v meritu věci a **predikovat tím budoucí rozhodnutí** ve věci samé. Mám za to, že tento závěr bývá v řízeních o vydání předběžného opatření o úpravě styku nepečujícího rodiče s dítětem často nesprávně vykládán. Platí to, co bylo uvedeno výše. Cílem předběžného opatření v těchto případech je umožnit i nepečujícímu rodiči pravidelný a co nejširší kontakt s dítětem, a proto není možné předběžné opatření upravující styk nepečujícího rodiče s dítětem omezovat na časově neadekvátně krátké období. Jde o zatímní úpravu poměrů, která rozhodně neprejudikuje rozhodnutí ve věci samé, byť může být s takovým rozhodnutím i totožná. Tato skutečnost (totožnost) ale sama o sobě nemůže být důvodem pro krácení rozsahu zatímní úpravy styku, byť v jiných opatrovnických řízeních tomu tak být nemusí. Jestliže by se někdo domáhal předběžným opatřením rozhodnutí o schválení nějakého nevratného právního jednání (například neakutní lékařský zákrok), pak dozajista v řízení ve věci samé by nebylo možno rozhodnout jinak, pokud by již v mezidobí byl lékařský zákrok proveden. V případě úpravy styku tomu ale tak není. Ostatně dnes a denně je předběžným opatřením rozhodováno o svěření dítěte do zatímní péče jednoho z rodičů a také z toho jistě nelze obecně dovozovat, že se tím předjímá rozhodnutí o péči ve věci samé. Tak tomu nemůže být ani v případě předběžného opatření o styku, ať už je rozsah takového styku jakýkoli.

K výše uvedenému prejudikování se vztahuje náleze Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3749/17. Šlo o případ, kdy soudy předběžným opatřením nahradily souhlas otce s podáním žádosti o odklad povinné školní docházky u nezletilé. Podle Ústavního soudu lze důvodně pochybovat o vhodnosti zvolené předběžné úpravy jako takové, neboť v této věci předběžné opatření svým významem nahrazuje rozhodnutí ve věci samé, které je jím prejudikováno, umožňuje-li předběžné opatření jako dočasný procesní institut dodatečný odklad školní docházky, který je nevratný. Ústavní soud odkazuje mj. na usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 10. 1995, sp. zn. 7 Co 1834/95, v němž se uvádí: „Předběžné opatření nemůže být zásadně vydáno, jestliže jeho obsah by byl totožný s rozhodnutím ve věci samé. Tím by vlastně soud předbíhal rozhodnutí ve věci samé.“ Nezletilá však nakonec započala povinnou školní docházku díky okolnostem popsáním v nálezu. Ústavní soud nabízí toto řešení: Obecné soudy by podle něj měly zvážit, zda namísto řízení o nahrazení souhlasu otce s dodatečným odkladem školní docházky by celou situaci nevyřešila zatímní úprava výlučné péče jednoho z rodičů s široce upraveným stykem druhého rodiče (viz náleze ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1921/17). Nezletilá by tak mohla řádně dokončit první ročník v jedné základní škole, získat potřebnou jistotu a pevné zázemí do svého života.

Nelze však nezmínit ani jiný, poměrně značně mediálně sledovaný případ, kterým se také Ústavní soud zabýval. Usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 3444/20 řešilo tzv. rychlé předběžné opatření, kterým byla do péče nemocnice umístěna nezletilá za účelem posouzení jejího zdravotního stavu a poskytnutí nezbytné lékařské péče v souvislosti s úrazem, který utrpěla. Šlo o věc možného onemocnění tetanem poté, co po prvotním ošetření úrazu hlavy (kopnutí koněm s tržnou rankou) opustila nezletilá spolu s matkou nemocnici na základě negativního reversu, aniž by byla proti hrozícímu

tetanu očkována. Podle Ústavního soudu rozhodnutím soudu nebylo nařízeno očkování dítěte, pouze jeho svěření do péče nemocnice, přičemž v tuto chvíli již nelze předjímat, zda by dítě bylo nutně vakcinováno, zaléčeno jinak, či pouze pozorováno. Soud rozhoduje zásadně bez nařízení jednání, bez provedení dokazování, a jen na základě osvědčeného skutkového stavu. Speciální předběžné opatření není meritorním rozhodnutím, které by definitivně upravovalo právní poměry účastníků, ty jsou upraveny pouze zatímně. Trvá-li ohrožení rozvojem nemoci po kontaminaci tkáně bakterií způsobující tetanus podle některých zdrojů až 30 dnů, nelze podle Ústavního soudu považovat za nepřiměřený požadavek odborného lékařského dohledu v prvních dnech bezprostředně následujících po úrazu nezletilé. Opustila-li matka s nezletilou nemocnicí v den úrazu po prvotním ošetření na základě negativního reversu navzdory doporučení lékařů (k hospitalizaci a očkování), pak lze mít obavu o zdraví dítěte za osvědčenou, což jako zjištění potřebné k nařízení předběžného opatření podle zákona stačí.

Uvedené usnesení zmiňují záměrně proto, že je zde uveden závěr, že speciální předběžné opatření není meritorním rozhodnutím, které by definitivně upravovalo právní poměry účastníků, ty jsou upraveny pouze zatímně. Jak vyplývá z odůvodnění usnesení, sice jím nebylo výslovně stanoveno očkování nezletilé, ale dále je uváděno, že v tuto chvíli již nelze předjímat, zda by dítě bylo vakcinováno, zaléčeno jinak, či pouze pozorováno. To ovšem znamená, že by nezletilá mohla být v nemocnici i očkována. Pak by ovšem šlo o předběžné opatření (v praxi bez ohledu na to, zda rychlé či pomalé), které prejudikovalo rozhodnutí v případné věci samé. Víím, že nejde o nejideálnější příklad (pokud by šlo nezletilé o život, šlo by o neodkladnou péči a poskytnutí zdravotní služby nezbytné k záchraně života nebo zamezení vážného poškození zdraví a tím se tak dostáváme do režimu zákona o zdravotnických službách, kdy by péče byla poskytnuta bez souhlasu rodičů samotným lékařem). Ale i tak se na něm ukazuje, jak **není možné v případě předběžných opatření v řízení ve věci péče soudu o nezletilé přijímat nějaké obecné závěry o předběžných opatřeních prejudikujících rozhodnutí ve věci samé, aniž je zhodnocen konkrétní zájem nezletilého na základě všech zjištěných okolností dané věci.** Opět totiž musí platit, že prvotní je nejlepší zájem dítěte.

Předběžné opatření jako nástroj řešení neshod rodičů?

Nerad bych, aby tento článek vyzněl jako podpora podávání návrhů na vydání předběžných opatření vždy a za všech okolností. Takový názor rozhodně nezastávám. Naprosto se ztotožňuji se závěry uvedenými v usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 2768/14, v němž se uvádí, že Ústavnímu soudu závěrem nezbývá, jako ostatně v mnoha dalších obdobných případech, než uvést, že **předběžné opatření by se nemělo s ohledem na jeho dopady stávat běžným nástrojem k řešení neshod mezi rodiči.** Lze sice porozumět snaze stěžovatele se s nezletilou stýkat pravidelně a v kratších časových intervalech tak, aby její vztah k němu mohl být rozvíjen souběžně s jejím růstem a chápáním vztahů v jejím okolí, na druhou stranu je však zapotřebí přihlédnout i k objektivním skutečnostem, mezi něž patří i to, že vztah dítěte takto útlého věku k matce bývá velmi těsný, obzvláště v případech, kdy je dítě kojeno a každé delší odloučení od matky tak může působit na psychiku dítěte velmi negativně. Jinými slovy řečeno, v takto složitých mezilidských vztazích žádné zvolené řešení není ideální. Navíc není ani vyloučeno, že úprava styku stěžovatele s nezletilou bude s ohledem na vývoj situace a na věk nezletilé změněna (rozšířena). Ve věci navíc probíhá souběžně řízení o úpravě

rodičovských práv a povinností k nezletilé, přičemž teprve v jeho průběhu je dán prostor pro obsáhlejší dokazování, jakož i pro úvahy, zda a za jakých podmínek umožnit oběma rodičům rovnoprávné a spravedlivé podílení se na výchově nezletilé.

Nicméně si nemyslím, že je namístě s nijak blíže rozvedenými argumenty zamítnat návrh na vydání předběžného opatření z důvodů mnou v tomto článku kritizovaných. Soud musí mít možnost posoudit každý případ s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu a při tom nemůže být svazován právními závěry, které mnohdy jdou proti jednoznačné judikatuře Ústavního soudu a nejsou ani v nejlepším zájmu toho kterého soudem posuzovaného dítěte.

Uplatnění participačních práv dětí v řízení o vydání předběžného opatření o styku

Participační práva dítěte mají své místo i v řízení o vydání předběžného opatření. V nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. II. ÚS 1931/17, Ústavní soud zdůrazňuje, že povinnost soudu zjistit si názor nezletilých před vydáním předběžného opatření o péči o ně či styku s nimi neplatí absolutně. Je však třeba vycházet z toho, že práva nezletilých dle čl. 12 Úmluvy platí v jakémkoliv právním řízení, které se jich týká (srov. k tomu rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3. 9. 2015 ve věci M. a M. proti Chorvatsku, č. stížnosti 10161/13; ze dne 2. 2. 2016 ve věci N. TS. proti Gruzii, č. stížnosti 71776/12; ze dne 27. 7. 2010 ve věci Gineitiene proti Litvě, č. stížnosti 20739/05), čemuž ostatně plně odpovídá i formulace § 867 občanského zákoníku. Tato množina právních řízení přitom má být vykládána spíše extenzivně. Naopak **neumožnění dítěti uplatnit toto právo tak připadá v úvahu jen tehdy, je-li to v jeho nejlepším zájmu či není-li to fakticky možné**, například hrozí-li okamžitě nebezpečí z prodlení, je příliš útlého věku (srov. například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 1. 2011 ve věci Płaza proti Polsku, č. stížnosti 18830/07) atd. Není tedy důvodu, proč by mělo z této množiny být vyňato řízení o nařízení předběžného opatření ve věcech péče o nezletilé. V přezkoumávaném případě žádný takový důvod dán nebyl, naopak bylo třeba předpokládat, že režim předběžného opatření potrvá delší dobu, neboť soud bude muset v řízení o věci samé provádět rozsáhlé dokazování. I tato okolnost, vedle věku nezletilého a absenci nebezpečí z prodlení, podtrhuje důležitost možnosti nezletilého se k tomuto režimu vyjádřit.

Nalézací soud za účelem zjištění názoru nezletilého mohl nařídít jednání, dostavit se osobně či vyslat asistenta soudce do bydliště, dotázat se jej některým z audiovizuálních prostředků elektronické komunikace, telefonicky atd., kdy přinejmenším některé z těchto forem komunikace mohly zajistit ozřejnění jeho názoru v řádu hodin, nejvýše dní. Nalézací soud přitom neměl žádné indicie, že by bylo třeba rozhodnout okamžitě. Byť nelze zjišťování názoru nezletilých prostřednictvím orgánu sociálně-právní ochrany dětí považovat za porušení práva dítěte být slyšeno a v každém případě je třeba individuálně posoudit, jaká forma je pro konkrétního nezletilého nejvhodnější, nejsou-li zde však žádné okolnosti, které by to vylučovaly, **je třeba preferovat přímé vyslechnutí dotyčného nezletilého**. V nynějším případě tato skutečnost platí o to silněji, že nezletilý byl v době řízení již čtrnáctiletý a obecným soudům nebyly známy žádné informace, pro něž by se mohly důvodně domnívat, že by nebyl schopen svůj názor v řízení sdělit. Kromě toho, že měl právo být v řízení slyšen a realizaci tohoto práva nic nebránilo, nebyl dokonce v jeho případě dán ani žádný důvod, proč by nalézací soud nemohl zjistit jeho názor a současně

stihnout lhůtu dle § 75c odst. 2 o. s. ř., jakkoliv tato lhůta by však sama o sobě nemohla být dostatečným důvodem pro zásah do práva nezletilého vyjádřit svůj názor a být slyšen. O tom svědčí mimo jiné i fakt, že nalézací soud své napadené rozhodnutí nevydal okamžitě, ale až třetí den od doručení návrhu stěžovatele na vydání předběžného opatření. Měl tedy i po prostudování dostupných podkladů ještě čtyři dny na to, aby nezletilému umožnil uplatnění jeho práv.

Jak zásadní pro rozhodnutí je názor nezletilého a jak s ním má být soudem naloženo, se uvádí v čerstvém nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2022, sp. zn. II. ÚS 1626/22. Podle něj názor dítěte, které se věkem blíží dospělosti, nelze v intencích čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte v žádném řízení před obecnými soudy, které se týká rozhodování o jeho životě, pominout. To se týká i řízení o nařízení předběžného opatření. Tento obecný požadavek se promítá do **povinnosti obecných soudů spolehlivě zjistit názor mladého člověka, a také do povinnosti soudů považovat jeho přání za zásadní vodítko při hledání jeho nejlepšího zájmu**, a to zejména za předpokladu, že je mladý člověk schopen názor na jeho nejlepší zájem vyjádřit a vnímat jeho konsekvence, nemá výchovný problém a schopnosti obou rodičů zajistit péči o něj jsou v zásadě rovnocenné. Úprava péče o nezletilé blížící se dospělosti, jdoucí proti řádně zjištěnému názoru nezletilého, za situace, kdy nejsou dány specifické okolnosti rozumně odůvodňující odchýlení se od jeho postoje, představuje zásah do soukromého a rodinného života dítěte a porušuje princip nejlepšího zájmu dítěte. Zásadní závěr uváděného nálezu lze stejně dobře uplatnit i pro řízení o úpravě styku, byť by se opět jednalo o řízení o vydání předběžného opatření o úpravě styku.

Obecně tedy čím starší dítě, tím více prostoru musí soud věnovat uplatnění jeho participačních práv. Aniz bych chtěl blíže rozvádět tuto otázku, nemohu se nezmínit o nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 827/18 (šlo o věc, v níž byli rodiče ve sporu o volbě základní školy dítěte nastupujícího povinnou školní docházkou). V něm Ústavní soud vytkl odvolacímu soudu, že nevezal při svém rozhodnutí v úvahu ani názor dítěte (rezignoval na jeho zjištění), které je nepochybně i ve věku šesti let schopno vyjádřit se k tomu, zda si přeje chodit do školy (k tomu uvádí Ústavní soud výslovně pro srovnání nález ze dne 19. 12. 2017, sp. zn. II. ÚS 1931/17 – pozn. autora: v něm ovšem šlo o dítě věku 14 let). Za mě je však naprosto legitimní otázka, je-li obecně vhodné zjišťovat stanovisko předškoláka, v jaké základní škole chce či nechce nastoupit povinnou školní docházkou. Nejsem ale vývojový psycholog. Diskutoval-li jsem o této otázce s psychologkou Alicí Leix, pak dle ní to možné jistě je, ale musíme si sami uvědomit, co vlastně zjistíme. Protože názor v běžném smyslu, na jaký jsme zvyklí, to nebude. **I s šestiletými dětmi je možné mluvit, ale k tomu, co se od nich dozvíme, nelze přistupovat tak jako k názorům, které očekáváme od dospělých, nebo těch, kteří se k dospělosti blíží.** To jest zaujatých s vědomím komplexnosti situace, zohledňujících alespoň její nejdůležitější aspekty, a vyřčených s vědomím, že to, co říkám, ovlivní budoucnost mou a mých blízkých. Proč? Protože šestileté dítě na to ještě nemá kapacitu. Úroveň jeho mentálního vývoje mu neumožňuje cílené upozadění aktuálně prožívaných emocí, práci s delšími časovými úseky či rozbor typu „pro a proti“. Takový názor šestiletého dítěte je pak velmi ovlivnitelný a značně vratký.

Závěr

Cílem tohoto článku je přiblížit některé aspekty úpravy styku předběžným opatřením soudu. Zejména je nutné upozornit v každém případě na potřebu posuzování nejlepšího